

Τώρα ξεγνώστους τὸν Βασιλῆα καὶ βλέπεις τὸν πατέρα,
 ξεγνώστους καὶ τὴν Βασίλισσα καὶ βλέπεις τὴν μητέρα,
 τώρα κυττάζεις τοὺς γονεῖούς, ὅπου λυγμὸς τοὺς πνίγει,
 βλέπεις καὶ τὴν μονάρχιδην τὴν κόρη πού θά φέρῃ

Καὶ τὸ Στέμμα σπαρταρῆ
 μὲ λυγμὸ καὶ καρδιοκτύπι...
 θέλει κλάμμα κι' ἡ χαρὰ
 ὅπως γέλοιο θέλ' ἡ λύπη.

Ὁ γάμος ἐτελείωσε, νὰ ζήσουν, νὰ ζήσουν, νὰ ζήσουν, νὰ ζήσουν,
 σημαίνουν διπλοκάμπανα, βροντοβολοῦν κανόνια,
 τῶρ' ἁρμονία Χερουβείμ τὰς ἀκοὰς ἐκφέλει,
 τώρα φιλοῦνται Δουκικὰ καὶ Βασιλείων χεῖλη,
 τώρα φιλοῦνται πεθεροὶ κι' ἀδέλφια καὶ κουζιάδοι,
 τώρα συμπλέκονται βλαστοὶ καὶ ὄσφ' Στεμμάτων κλάδοι,
 τώρα κι' εμεῖς τὸν πόνο μας μὲ τὴν χαρὰ 'γλυκάνουμε,
 τώρα Ρωμῆο τὸν πεθερὸ γιὰ σίγουρα τὸν 'κάνουμε.

Ὁ γάμος ἐτελείωσε, νὰ ζήσουν, νὰ γερᾶσουν,
 καὶ ραντέτ' τοὺς μὲ μοσχιαῖς ἀπ' ὅπου κι' ἂν περάσουν.
 Ὁ γάμος ἐτελείωσε, πάνε, φιλοῦν τὸν 'Δγιο,
 καὶ πίνουνε κουράγιο,
 τοὺς ραίνειν λουλουδιῶν βροχή,
 ἀκούν ἀκόμη μὴν εὐχή
 κι' ἀπὸ τὸν Νικοκάθουρα, τὸν νέο τὸν Δεσπότη,
 κι' ὅσ'τερη πᾶν 'στ' Ἀνάκτορα κι' ἀρχίζει φαγοπότι.

Κ ἔ ρ κ ρ α. — Σοῦ γράφω τώρα πῶς 'στοῦ γάμου τὸ τρα-
 κάθισαν κι' οἱ δύο Δούκες, Ρώσσοι Ναύαρχοι κι' Ἑγγλί-
 κκοί,

καὶ 'δικοί μας Γεσποδάροι,
 κι' ἐγὼ, φίλε κασιδιάρη,
 τριγυροῦς' ἀπ' ἐξω μόνος σὰν ἀπρόσκλητος ἱππότης,
 καὶ μὴ σκέψης ὄλιος νέα πού καὶ πού μ' ἐπαρηγγέλει
 πῶς 'στὸν κόσμον τοῦτον εἶναι καὶ τὸ γέυμα ματαιώτης
 κι' ὅ, τι φάω 'στὸ Παλάτι θά τὸ βγάλω 'στὸ βασιρεῖο.

**Τὸς Φαδοῦλῃ μεγάλη πατινάδα
 'στὴν πρώτη τῆς Κερκύρας Σπανιάδα.**

Ὁ Κορριάτες,
 τί παράταις
 σὰς εὐόχασαν τρανεῖς,
 πού πεισμένοι
 καὶ θυμένοι
 κάθε ζέγος κουνεῖς.

Γιὰ σοῦ, Κόντη,
 σὸ τρώντι
 τοὺς Κορριάτες τοὺς τιμᾶς.

Μά να κἀνης
μὴν ξεχνᾶς
κάποια γίστα καὶ γιὰ 'μᾶς.

Γεῖά σου, Κόννη μυτάτα, καὶ τέτοια
'στούς Κορρούς σου νὰ κἀνης ρουσαφίτια,
καὶ ν' ἀνάβου φωτιάς
Σπιανάδες πλατεῖαις,
καὶ νὰ δίνης 'στούς ἄλλους μυτριάς.

Τέτοιο πράμμα,
τέτοιο θάμμα
δὲν τὸ 'πίστευς καὶ σύ,
πὼς τὸ Στέμμα
κί' ἔλ' ἢ κρέμα
θὰ γιορτάς 'στὸ νησί.

Τί φιτόλια,
τί καντόλια,
τί καμάραις, τί φανοί!

'Ὁ Κορρὸς μου,
'στὴν κορρὸς μου
δάφνης βάλτε κλωνί.

Νὰ γενῆς τὸ πρῶτο καζίνου,
μὰ κί' ἐγὼ Κερκουραὶς νὰ γίνου,
καὶ κουτσὸ καὶ στραβοὶ
νὰ φωνάζου εὐοί,
καὶ νὰ μένου εἰς παλαβοί.

Πάντα γέλοια
καὶ καρβέλια
καὶ παράταις σὰν κί' αὐταίς.

Κί' ὅλο Δούκεις
μὲ σεντούκεις
ν' ἀριθέρου δυναταίς.

Μόλις βγαίνει κανεὶς 'στὸ Μουράγιον
νὰ φιλῆ πρῶτα πρῶτα τὸν 'Αγιόν,
κί' ἀπ' ἐκεῖ νὰ τραβᾷ
σὲ καζίν' ἀκριβὰ
νὰ τὸν κάνουνε Κόννη κί' 'Αββᾶ.

Τί χαρὰ μου,
Κέρκυρά μου,
Μόντε Κέρλο νὰ γενῆς.

Καὶ ψωφιάρας
διακονιάρας
νὰ μὴ φαίνεται κανεὶς.

'Στῆς 'Αθήνας νὰ 'μπῆς τὸ ρουθούιν
καὶ σὲ κάθε γωνία καὶ καντούιν
νὰ σκορπιέται παρὰς
καὶ καθεὶς φουκαριάς
νὰ γενῆ σὰν κί' ἐμὲ κοιλαριάς.

Αὐτὰ πὺ λὲς 'τραγουδῶσα μὲ πάθος καὶ γλυκάδα
μῖσα 'στὴν Σπιανάδα.

Τούτος ὁ γάμος τοὺς Κορρούς τοὺς κἀν' ὑπερηφάνους,
'στὰς ἐπιδειξίης 'πέρασας καὶ τὰς ἰσσηφάνους,
μὰ λὲν πὼς κί' ὁ Σιμόπουλος δυσπρεπῆσθῆ, βλάμη,
ἂν καὶ γι' αὐτὸ προσωπικῶς ἀκαρπῆσθῆ, ῥότῆσα,
γιατ' ἤθιλε 'στὰ Σάλονα νὰ τλεθεῖν οἱ γάμοι
κί' ἡ Πριγκηπεία νὰ γενῆ Μαρία Πενταγιώτισσα,
μὰ κί' ὁ Βουδούργς θῆθε νὰ γίνου 'στὴν Χαλκίδα
καὶ τῆς ἀρμάδας νὰ σταλλεὶ τὴν καθεὶ Ναυαρχίδα.

Αὐτὴν τὴν ὄραν χορήματα μοιράζου πρὸς ἀπόρους
πολλοὺς καὶ διαφόρους,
κί' ἐγὼ μαζὶ μὲ τοὺς πτωχοὺς πηγαῖνα νὰ ζητήσω,
καὶ κάνω τὸν σακῆτι,
καὶ μὲ θλιμένο μάτι
τοὺς λῆω πὼς 'στὸν πόλεμο λαδῶθηκ' ἀπ' ὀπίσω.

Κ ἔ ρ κ υ α. — Γιὰ τὸ Σορρέντο φεύγει φεύγ' ἡ Πριγκηπι-
μαπῖνου ὀλοι μὲς 'στῆς βάρκαις, ἔγῃ μάλᾳ κί' ἔγῃ λῆσσα.
Νάτην, φεύγει 'στὸ Σορρέντο, καὶ φεγγολοῦν πυρσοὶ
γιὰ τὴν νύφη τὴν χρυσή.

Δὲν θὰ σὲ μυρώνου, νύφη, Δακελείας εὐδοκίαις,
δὲν θὰ παίζης σὰν Νεράϊδα 'στὸν γιγαλὸν τῆς ἀμμουδιάς,
δὲν θὰ τρέχης σὲ μιὰ κί' ἄλλη τοῦ Φαλήρου σου ραχοῦλα,
τόρα Δούκισσα κυρία,
μὰ γιὰ 'μᾶς εὐὸ θὰ 'μῖνης ἡ ζανθὴ Βασιλοπούλα,
τῆς 'Αθήνας ἡ Μαρία.

Φεύγεις φεύγεις, καὶ βουρκῶνου τὰ γαλιζία σου τὰ μάτια,
μὰ σὰν μπαίνης μὲς 'στὸν Τσάρων τὰ μαγὰλπουτα Παλάτια
μὴν ξεχνᾶς καὶ τὸ 'δικὸ μας, πὺ μὲ μὸσχους ἀνετράφης...
κατευόσιο σου, Μαρία, 'στὸ καλὸ... καὶ νὰ μᾶς γράφης.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Λαοὺ βιβλιοθήκη κί' ἀληθινὸν Σχολεῖον,
ἢ Σύλλογος μεγάλος πρὸς ἑκδοσὶν βιβλίον.
'Ἐξέδωκεν ὡς τώρα δύο λαμπρὰ βιβλία
ἐν τέχνῃς ἐντελεῖς,
τὸν Οὐ ρ α ν ὸ ν γραμμένον ἀπὸ τὸν Αἰγινήτην,
σπουδαῖαν ἔργασίαν,
καὶ νῦν τὴν 'Ε κ λ η σ ι α ν,
διδάσκοντα καθένα φιλομαθῆ πολίτην.

Βασιλείου Μανταλιδίου ε' Ἐκ τοῦ κόσμου τῶν ὀνειρῶν, ἢ
ἦτοι τόμος ποιημάτων λιγυρῶν καὶ διαπύρων.

'Ἡ Μαζώχτρα κί' Ἱστορίαις 'Αργυρίου Ἑφταλώτην,
μ' ἄλλους λόγους ἐληνοῦτι
διηγήματα καμπόσα
μὲ ζωῇ καὶ σκέτῃ γλώσσα.

Τοῦ Γερκασιμοῦ Βώκου τοῦ Περιδοικόν
τὸ φιλολογικόν
τὸ πέμπτον του τοῦ τυχοῦς ἐξέδωκ' ἐπ' ἰσάτων
μὲ ποικιλίαν ὄλης πικρῶν καὶ ποιημάτων.

Τὸ γραφειὸν τοῦ Ρωμηοῦ μας, παρλαπίπα πατριώτου,
ἀριθμὸς τριανταεπτά, εἰς τὸν ὄρμον τοῦ Διδότου.